

VISSERIJ- AALMOEZENIER OP "RUST."

Priester Corneillie heeft zich een paar maal laten verleiden

- " den aalmoezenier moest toch weten of hij zeebenen had, ja of nee, en hij moest toch weten hoe het er op zee aan toeging om met gezag te kunnen spreken" - om een paar keren het "zeegat" in te trekken, maar zijn landgebonden lichaam protesteerde, zodanig dat het bij die paar keren gebleven is. Als aalmoezenier heeft Corneillie leren vis eten, niet die ouwbakken slapjanussen, maar levend verse materie en dan nog niet van die eenvoudige dingetjes. Hij was dan ook regelmatig in de vismijnen te vinden.

Langzamerhand kreeg hij een beter inzicht in het wel en wee van de zeevisser, zowel in voorspoed als in tegenspoed. Vooral voor de vissersvrouw had hij bewondering, de vrouw die thuisbleef als de man in zee was, belast met alles en nog wat dat zich in een normaal gezin voordeed.

Zij stond er alleen voor vóór en moest, als de vader uit zee thuis kwam, niet komen jammeren over dit of dat, " hij kwam niet naar huis om al dat gezeur te aanhoren", zijn job was al lastig genoeg. Zij moest inderdaad vader en moeder tegelijk zijn. Haar taak was haar man rust te geven waarop hij recht had. Dit verliep inderdaad niet altijd van een leien dakje, en het zou de eerste niet zijn die, overrompeld door onmacht en tegenspoed, naar de fles greep.

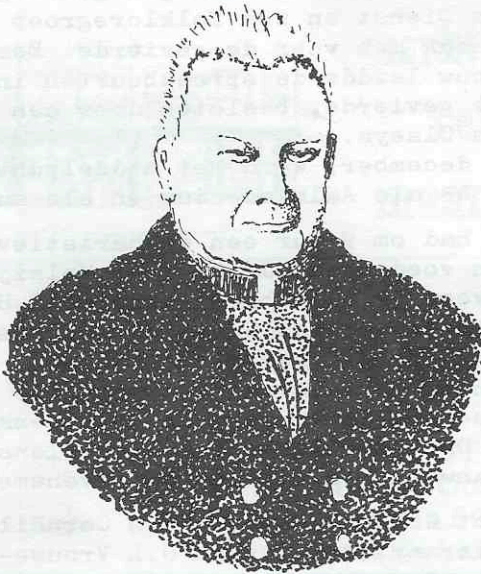
Aalmoezenier Corneillie leerde ook dat zoutwater dorstig maakte en dat die dorst maar met één middel kon verdwijnen! Zolang dit met mate gebeurde was er geen

vuiltje aan de lucht. Maar ja ! Iedereen heeft af en toe behoefte aan een opkikker.

Hij leerde ook dat zijn volk niet altijd de ijzeren kerels waren die zij meenden te zijn als de een vreemde haven binnenliepen.

Zou hij de keren kunnen tellen dat hij naar het "panderijtje" te Brugge stapte om een van zijn "kastaars" te bezoeken die ergens "uutgeglotsen waren" ?

Hij heeft tientallen nieuwe vissersvaartuigen gedoopt, plechtig met de stola om de hals en een breed uitgezwaaide kwispel, gevolgd door een gelegenheidskoster met een emmertje "wiewoater",

midden een ingetogen menigte. Daarna mocht hij toch de reder niet teleurstellen die hem vroeg of hij een stukje "mee at"?

Heeft hij stukgelopen verkeringen gelijmd, gevolgd door een christelijke huwelijksinzegening. Heeft hij kindjes gedoopt, waaronder er waren die anders nooit meer het binnenste van een kerk zouden zien. Heeft hij in zijn kudde bekeringen bewerkstelligd? Zeker. Heeft hij ineengezakete huwelijken rechtgezet? Inderdaad. Heeft hij jongens naar de visserij-school geloodst? Meer dan een. Heeft hij laveloze dronkaards naar huis gevoerd ?

Heeft hij lavelose dronkaards naar huis gevoerd ? Dat was toch gewoon een werk van barmhartigheid, hé !

Het meest afschuwelijke van zijn opdracht was de rol van onheilsbode. Na een scheepsramp ging hij de naastbestaanden op de hoogte brengen. Dramatische momenten heeft hij meegemaakt.

Waar wij aalmoezenier Corneillie het meest voor bewonderen is zijn rol van barmhartige Samaritaan. Hij nam reeds honderden marginalen, dolende vissers en zeelieden, sukkels, verschoppelingen, dolaars, in zijn woning op. Hij gaf hen voedsel, bood hen een bed aan, warmte, troost. En allerm minst voor één keer. Denk nu niet dat dit gebaar steeds naar waarde werd geschat. Hij werd bestolen, werd aangevallen. De lafaards wisten toch dat " menéer de paster" geen klacht zou neerleggen.

Dank U Eerwaarde Heer .

R. Decléer